בס"ד

יום **ד', ט"ז בכסלו** תשס"א (**13** בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מ"**מגילת אנטיוכוס**" (המשך):
...לכן, שלח ספרים בכל מדינות מלכותך, ויבואו שרי החיילות, ולא יישאר מהם אחד; וגם פילים מלובשים שריונים יהיו עמהם. וייטב הדבר בעיני אנטיוכוס המלך ...
וישלח ספרים לכל מדינות מלכותו; ויבואו שרי עם ועם, ועמהם פילים מלובשים שריונים. שנית קם בגריס הרשע ויבא לירושלים; בקע החומה וינתק המבוא ויפרוץ במקדש שלוש-עשרה פרצות, וגם מן האבנים שיבר עד אשר היו כעפר. ויחשוב בלבו ויאמר: הפעם הזאת לא יוכלו לי, כי רב חילי ועזה ידי; ואלוקי השמים לא חשב כן.
כשמוע חמשת בני מתתיהו, קמו ויבואו למצפה גלעד, אשר היתה שם פליטה לבית ישראל בימי שמואל הנביא [שופטים **י"א** 29]. **צום גזרו, וישבו על האפר לבקש רחמים מלפני אלוקי השמים; אז נפלה בלבם עצה טובה.** והיו שמותיהם: **יהודה הבכור, שמעון השני, יוחנן השלישי, יונתן הרביעי, אלעזר החמישי. ויברך אותם אביהם קודם ששלחם למלחמה, ויאמר להם: יהודה בני, אדמה אותך ליהודה בן יעקב אשר היה נמשל לאריה. שמעון בני, אדמה אותך לשמעון בן יעקב אשר הרג יושבי שכם. יוחנן בני, אדמה אותך לאבנר בן נר, שר צבא ישראל. יונתן בני, אדמה אותך ליונתן בן שאול אשר הרג עם פלישתים. אלעזר בני, אדמה אותך לפינחס בן אלעזר, אשר קינא לאלוקיו והציל את בני ישראל** [במדבר **כ"ה** 7-8]. **אחר זה קמו חמשת בני מתתיהו וילחמו בעמים ההם, ויהרגו בהם הרג רב.** ...
[ההמשך יבוא]

***

"...ולאהוב את ארצו":

טבריה (המשך) – נקראה ע"ש הקיסר טיבריוס. בוצרה לקראת המרד ברומי. אך נכנעה ללא קרב ולא נהרסה. מרכז רוחני חשוב בימי המשנה והתלמוד. לכאן עברה הסנהדרין מציפורי וכאן נחתם התלמוד הירושלמי. באותה תקופה העיר גם התפשטה דרומה, עד שהתאחדה עם העיר הסמוכה, חמת.
באמצע המאה ה 4-, היה בה גם מרכז שומרוני. במאה ה 5- התרבו בה התושבים הנוצרים. בעת פלישת הפרסים (614 למניינם) סייעו יהודי טבריה לפרסים במלחמתם בביזנטים. ב 628- חזרו הביזנטים , כבשו את הארץ וערכו טבח ביהודים, בייחוד ביהודי טבריה. אחרי הכיבוש הערבי(636), טבריה היתה בירת הגליל ומרכז יהודי חשוב (אחרי חורבן בית שני עיקר ההתיישבות היהודית בארץ היתה בצפון). היא היתה מושבם של חכמים ופייטנים ויוצרי הניקוד הטבריני.
ב 1099- נכבשה העיר בידי הצלבנים; ב 1187- היא נחרבה במערכה הגדולה בין הצלבנים למוסלמים, והיא נשארה בחורבנה עד 1560. בשנה זו, מסר הסולטן סולימן המפואר את טבריה וסביבתה לדון יוסף נשיא, שבנה את הריסותיה ואמר לכונן בה מרכז יהודי עצמאי. תכניתו סוכלה מחמת התנכלויות של ערבים ותורכים עוינים. השיח' הבדוי, דהר אל-עומר, שהשתלט על הגליל ב 1740- בנה את טבריה מחדש, הקים את חומותיה ושוב החל היישוב היהודי להתפתח. ב 1777- היתה עליית חסידים מאירופה שהתיישבו בטבריה. ב 1837- פקדה את העיר – ואת כל האזור – רעידת-אדמה קשה.
עם התחדשות ההתיישבות היהודית התרחב היישוב היהודי גם בטבריה. אחרי הכיבוש הבריטי כבר היתה טבריה עיר שרוב תושביה היו יהודים. יהודי טבריה סבלו משכניהם הערביים במאורעות 1936-1939. במלחמת העצמאות היתה טבריה העיר המעורבת הראשונה שהוקם בה שלטון מקומי יהודי.
[כל מקום ואתר]

יום נעים (עם תפילת "תן טל ומטר לברכה")!